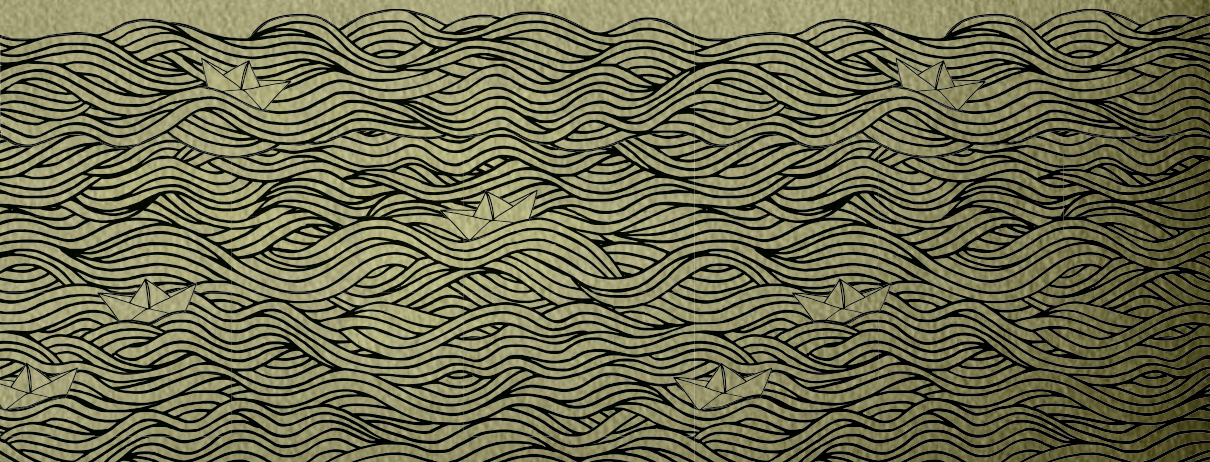
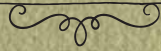

e KAPITOLA PRVNÍ f

RADOST A RADOSTA

Žil muž, a žil dobře. Hojnost měl a taky krásnou ženu Miladu, kterou nade všechno miloval. Miloval ji ráno, v poledne, večer, od jara do zimy, ve sklepě i na půdě. A ona jeho taky! Byla to láska, jak se říká, „životní“.

Osud jim sice děti nedopřál, ale o to víc je zahrnul společným štěstím. Žili v chalupě na stráni u lesa nad vískou Štísková; o té jste nejspíš nikdy neslyšeli, protože je v horách tak dobře schovaná, že i poštáči se dohadují, kde vlastně přesně leží.

Ten muž se jmenoval Radvan Křemenec, ale nikdo mu neřekl jinak než Radosta, protože se skoro pořád smál. Byl to chlap jak hora, srdce měl vřelé a přátelské a snad se nenašel člověk, který by ho neměl rád. Navíc to byl místní ranhojič, felčar, zkrátka doktor, a to byly odjakživa osoby velice vážené. O Radostovi se taky říkalo, že ho nikdy nikdo neviděl plakat! Ani on sám už si nepamatoval, kdy brečel naposledy. V tom byl stejný jako jeho otec Emil Křemenec, děd Ondřej Křemenec, praděd Rudolf Křemenec, zkrátka ti Křemencovi to nějak měli v rodě.

Zato Radostův smích, to bylo něco! Oni lidé se smějí všelijak (to jste si jistě všimli) – pisklavě, hurónsky, upjatě, bublavě, ale jeden smích patří k nejvzácnějším: takový, který svým zvukem léčí (možná jste ho už taky slyšeli, nebo jste děti, a to ho nejspíš sami máte, protože u dětí se vyskytuje velice často!). A přesně takový čarovný smích měl ten Radosta Křemenec z obce Štísková, o kterém vám teď budu vyprávět.

V životě to tak bývá, že někdy člověka zasáhne nečekaná rána, před níž ho žádný smích neochrání. Milada se těžce roznemohla. Nic nepomohly Radostovy byliny, obklady a masti, konejšivé úsměvy, zoufalá volání jeho milujícího srdce. Jednoho jarního rána usnula krásná Milada navěky.

Radosta ji vyprovodil na cestu láskyplným polibkem, pohladil její černé vlasy, sám si oblékl nejčernější sako a zapálil tučec svíček.

„Ať tě vítr nese tam, kde budeš šťastná a svobodná, Miluško má milovaná. Ať ti ptáci na tu dlouhou cestu zazpívají píseň tak veselou, že tě úsměv už nikdy neopustí. Víím, že se zase setkáme. Nemůže to být jinak, má milovaná.“ To jí pošeptal do vlasů, pak jemně políbil její navždy už zavřené rty a usedl na zápraží.

To ráno v Radostově srdci něco puklo a jeho smích dočista vyschl. Ale co bylo ještě podivnější, ani teď ten dobrý muž neuronil jedinou slzu.

